

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 839/2022

01.09.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 185/21 од 21.07.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 338/21 од 24.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Максимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 185/21 од 21.07.2021. године и Вишег суда у Нишу Кж1 338/21 од 24.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 185/21 од 21.07.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 338/21 од 24.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Максимовића, и пресуда Основног суда у Нишу К 185/21 од 21.07.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Максимовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Максимовић, у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП с тим да из садржаја захтева произлази да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) КЗ.

Према наводима захтева, у погледу дела које је предмет приватне тужбе примењен је закон који се не може применити, јер радње које су окривљеном стављене на терет не садрже обележја кривичног дела кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је правноснажно осуђен, већ евентуално кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ чини онај ко увреди другог.

Заштитни објекат кривичног дела увреде је част, као и скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па сходно томе радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, а којима се у суштини изражава непоштовање или понижење достојанства личности. При томе, карактер тих радњи као увредљивих, цени се са становишта општеусвојених друштвених ставова и мерила, као и околности под којима се догађај одиграо.

Према стању у списима предмета, окривљени АА је, критичном приликом, на аутобуском стајалишту у улици ... у ..., у стању урачунљивости, свестан свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, без икаквог повода увредио приватног тужиоца ББ речима „Мајмуне, стоко, нисам ти ја крив што ти је жена ку.ва и што носи црвене гаћице“ и „Је.ем ти мамицу у пи.ку“.

По налажењу Врховног касационог суда, описане радње, који је окривљени предузео, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела увреда из члана 170 став 1. КЗ за које је оглашен кривим, па се самим тим не може радити о кривичном делу изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ јер је окривљени упућивањем наведених речи, псовки и негативних вредносних судова, на

јавном месту, недвосмислено манифестовао вољу да омаловажи достојанство личности приватног тужиоца.

Према томе, радње које је окривљени АА предузео, садрже сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ како су правилно закључили и нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) КЗ, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у разматрање осталих навода захтева за заштиту законитости којима бранилац доводи у питање оцену доказа и закључке нижестепених суда, обзиром да на тај начин бранилац суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП која не представља разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Максимовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић